

Sunt învoită de la curte, dat fiind că regina nu are nevoie de mine. E fericită în odăile ei, cu muzica ei și cu cărțile, luând în fiecare seară masa cu regele și uitându-se la doamnele ei care dansează. Îi place să mă știe cu fiica ei și vine des să ne vadă. Regele este absorbit de un nou amor, dar este o aventură atât de discretă, încât o putem bănuși doar pentru că scrie poezii de dragoste, și fiecare după-amiază îl găsește aplecat peste o coală albă, ronțâind capătul peniței. Nimeni nu știe cine i-a căzut cu tronc de data asta. Nici regina, nici eu nu ne batem capul cu nestatornicia toanelor lui Henric când vine vorba de obiectul patimii lui; sunt atâtea fete, și toate zâmbesc și roșesc atunci când regele se uită la ele, iar el se dă în spectacol făcându-le curte, aproape ca și cum ar vrea ca ele să-i reziste. Poate că vreuna ajunge în odăile lui pentru o cină în doi; poate că fata nu se întoarce în iatacul reginei până în zori. Poate că regele scrie o poezie sau un nou cântec de dragoste. Nu i-o fi plăcând reginei, dar nu prea are importanță. Nu influențează în nici un fel echilibrul puterii de la curte, care este o luptă tăcută pe viață și pe moarte între cardinal și seniori, între cardinal și regină, pentru atenția regelui. Fetele reprezintă o diversiune; existența lor nu schimbă în nici un fel lucrurile.

În plus, regele susține cu tărie sanctitatea sfintei taine a căsătoriei. Sora lui, Margaret, regina văduvă a Scoției, își vede soțul pe care l-a ales din dragoste transformat în dușman, și vrea să-l înlocuiască în țară și – zic unii – în patul ei cu ducele de Albany, regentul rival ei. Apoi primim vești și mai proaste. Unul dintre seniorii din Nord îi scrie lui Thomas Wolsey să-l avertizeze pe șleau că sora regelui îi cere amantului ei, Albany, să o ajute să obțină divorțul. Fostul comandant prevestește că va urma un asasinat, nu o anulare a căsătoriei.

Henric este foarte jignit de insinuarea că sora lui ar fi o desfrînată; le scrie ei și soțului ei nedorit reamintindu-le plin de ifose că legătura dintre soți este indisolubilă, iar căsnicia – o taină sfântă pe care nici un om nu o poate destrăma.

— Oricâte spălătorese ar exista, remarc eu către Montague.

— Căsnicia este sacră, consimte Montague zâmbind discret. Nu poate fi anulată. Și cineva trebuie să spele rufe.

*

Am multe de făcut la casa mea din Londra. Via splendidă ce se întinde pe fațadă macină zidăria și amenință acoperișul. Trebuie să folosesc lemn cât de la o pădure întregă pentru schelărie, astfel încât muncitorii să poată ajunge până la hornuri, să taie dihania, și iau cu ei ferăstraie și toporiști ca să dovedească lujerii groși. Desigur, vecinii mei se plâng că drumul este blocat și după aceea primesc o scrisoare de la lordul primar, prin care mi se poruncește să degajez drumurile. O ignor cu desăvârșire. Sunt contesă, pot să blochez toate drumurile din Londra, dacă am chef.

Grădinarii se jură că, după ce a fost curățată atât de bine, via o să facă flori și struguri, iar la toamnă o să mă scald în vinul făcut de mine. Eu râd și clatin din cap. Am avut parte de o vreme atât de rece și de umedă în ultimii câțiva ani, încât mă tem că n-o să mai facem niciodată vin în Anglia. Nu cred că am mai avut o vară călduroasă de când eram copil. Îmi amintesc zile întregi în care călăream pe o vreme splendidă, iar oamenii ieșeau să-i facă cu mâna și să-l ovaționeze pe regele Richard. Nu mai avem parte de veri ca acelea. Henric nu face niciodată băi de soare și de mulțime. Verile aurii ale copilăriei mele s-au dus; nimeni nu mai vede trei sori pe cer.

Când dăm jos schelăria, petruiesc drumul care trece prin fața casei, așa încât apa murdară pe care o aruncă în stradă ajutoarele de bucătari să se poată scurge. Sap un canal de scurgere principal pe lângă drum și le spun grăjdarilor că gunoiul trebuie măturat din curte în pârau și de acolo în fluviu. Duhoarea din casă se mai risipește și sunt sigură că avem mai puțini șobolani prin bucătărie și cămări. E limpede pentru oricine trece pe Dowgate Street că aceasta este una dintre cele mai grozave case din Londra, la fel de impozantă ca un palat regal.

Vechilul meu vine la mine în timp ce îmi admir noile pavele și îmi spune discret:

— Aș vrea să vă vorbesc, milady.

— Sir Thomas? (Mă întorc și îl văd pe Boleyn lângă mine, cu o expresie neliniștită pe chip.) S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că da, spune el scurt. (Se uită în jur.) Nu pot vorbi aici.

Simt brusc cum mi se strânge inima de frică atunci când îmi amintesc de anii când nimeni nu putea vorbi pe stradă, când își verificau ivărele de la ușile proprii case înainte să spună o vorbă.

— Prostii! i-o retez eu. Dar poate că e mai bine să intrăm, ca să scăpăm de zgomotul ăsta.

Intru prima în antreul întunecat și mă întorc spre ușița din dreapta. Încăperea este arhiva de la parter, unde stă vechilul gospodăriei așa încât să poată supraveghea sosirea și plecarea oaspeților, să primească solii și să achite notele de plată. Sunt două scaune, o masă și o ușă dublă, ca nimeni să nu poată trage cu urechea atunci când le dă servitorilor instrucțiuni sau îi mustră.

— Așa, spun eu. E îndeajuns de liniște aici. Ce s-a întâmplat?

— E vorba de duce, spune el fără înconjur. Edward Stafford, duce de Buckingham.

Mă așez pe scaunul din spatele mesei, făcându-i semn să ia loc vizavi.

— Dorești să-mi vorbești despre vărul meu? îl întreb.

El încuviințează din cap.

Mă încercă un soi de groază la gândul a ceea ce urmează. Vorbim de socrul Ursulei; nepotul meu crește în casa familiei Stafford.

— Te rog.

— A fost închis în Turn.

Brusc, totul încremenește și se așterne tăcerea. Aud niște bubuituri rapide și îmi dau seama că sunt bătăile inimii mele care îmi răsună în urechi.

— Pentru ce?

— Trădare.

Cuvântul șuieră ca tăișul unei securi în tăcerea din încăpere. Boleyn se uită la mine, alb la față de groază. Chipul meu este absolut nemișcat, știu sigur. Încleștez maxilarul, ca să nu-mi clănțane dinții de frică.

— Era chemat la Londra, la Greenwich, la rege. Se urca în luntrea lui, ca să meargă la Luminăția Sa, când căpitanul gărzii regale a urcat la bord împreună cu oamenii lui și i-a spus că merg spre Turn. Pur și simplu.

— Ce spun că a făcut?

— Nu știu, începe sir Thomas.

— Ba știi, stăruie eu. Ai spus „trădare“. Deci să aud.

Își umezește buzele uscate și înghite în sec.

— Pentru profeție, spune el. S-a întâlnit cu călugării certozini.

Asta nu este o fărădelege. Și eu m-am întâlnit cu călugării certozini, și eu mă rog în capelele lor, toți o facem. L-au primit pe Reginald la Mănăstirea Sheen și i-au oferit o educație, l-au crescut; sunt un ordin de bărbați pioși.

— Nu este nimic greșit în asta, spun eu cu tărie. Călugării nu greșesc cu nimic.

— Au zis că aveau o profeție în biblioteca lor de la Sheen, potrivit căreia poporul o să-l proclame rege pe duce, continuă el. Parlamentul o să-i ofere coroana, la fel cum s-a întâmplat și cu Henric Tudor.

Îmi mușc buza și nu spun nimic.

— Se zice că ducele ar fi declarat că regele este blestemat și că nu va exista un fiu și moștenitor legitim, spune sir Thomas cu glas foarte scăzut. Zice că una dintre doamnele reginei a pomenit de un blestem aruncat asupra Tudorilor. Una dintre doamnele reginei a zis că nu va exista nici un fiu.

— Care doamnă? Se cunoaște numele acestei doamne indiscrete?

Simt cum încep să-mi tremure mâinile și mi le împreunez în poală înainte ca el să bage de seamă. Îmi amintesc că sir Thomas este ginerele ducelui de Norfolk, iar ducele de Norfolk, în calitatea lui de mare vornic, îl va judeca pe vărul meu pentru trădare. Mă întreb dacă Boleyn este aici în calitate de vechil, ca să mă prevină, sau ca iscodă pentru duce pentru a-i da informații despre mine.

— Cine ar spune așa ceva? Fiicele tale au zis așa ceva?

— Nici una nu ar spune așa ceva, se grăbește el să infirme. Confesorul ducelui a fost cel care depus mărturie împotriva lui. Și vechilul lui, și servitorii. Fiica voastră a zis vreodată așa ceva?

Clatin din cap, auzind cum mi-o întoarce. Vechilul ducelui a stat la mine în casă; m-am rugat împreună cu confesorul lui. Fiica mea locuiește cu ducele și discută totul cu el.

— Fiica mea nu ar vrea să audă un asemenea lucru și nu l-ar repeta niciodată, spun. Iar confesorul ducelui nu are voie să-l vorbească de rău. Este constrâns prin legământul confesiunii. Nu poate divulga ceea ce îi spune omul în rugăciunile lui.

— Cardinalul zice că acum poate. Este o prăvălie nouă. Cardinalul spune că datoria unui preot față de rege este mai presus decât legământul bisericesc.

Sunt mută de uluire. Nu se poate. Cardinalul nu poate schimba regulile care protejează confesionalul, care îl fac pe preot la fel de tăcut ca Dumnezeu.

— Cardinalul este cel care strânge dovezi împotriva ducelui?

El încuviințează din cap. Asta e! Wolsey își nimicește rivalul la afecțiunea și atenția regelui. Campania lui durează de mult. Apa împrăștiată pe mantia roșu-cardinal a lăsat o pată care va fi acoperită cu roșu sângeriu. Wolsey vrea răzbunare.

— Ce o să se întâmple cu ducele?

Nu e nevoie să întreb, pentru că știu. Știu care este pedeapsa pentru trădare. Cine știe mai bine ca mine?

— Dacă îl găsec vinovat, va fi decapitat, spune Boleyn cu glas scăzut. (Așteaptă în timp ce eu rumeg informația pe care o cunoașteam deja. Apoi spune ceva și mai îngrozitor.) Și sunt interogați și alții. Se bănuiește că ar exista un complot. O conjurație.

— Cine? Care alții?

— Membrii familiei lui, prietenii lui, rudele prin alianță.

E vorba de familia mea; sunt și prietenii mei, rudele mele prin alianță. Înviniutul îmi este văr și prieten, fiica mea Ursula este căsătorită cu băiatul lui.

— Pe cine interoghează, mai precis?

— Pe vărul lui și al vostru, George Neville.

Trag aer în piept.

— Atât?

— Pe fiul lui, ginerele vostru, Henry Stafford.

Prietenul lui Geoffrey, soțul Ursulei. Trag aer în piept.

— Altcineva?

— Pe fiul vostru Montague.

Simt că mă sufoc. Abia pot respira. Aerul din încăperea este dens; am senzația că zidurile se strâng.

— Montague este nevinovat, spun eu cu hotărâre. L-a pomenit cineva pe Arthur?

— Nu încă.

Suntem încolăciți ca tulpinile unei plante: acea *Planta genista* după care am fost numiți. Fiica mea, Ursula, este măritată chiar

cu fiul ducelui. El și cu mine suntem veri. Băieții mei au crescut în casa celuilalt văr al meu, George Neville, care este căsătorit cu fiica ducelui. Fiul meu Montague este însurat cu fiica vărului George Neville. Nu am putea fi înrudiți mai strâns de atât. Așa funcționează marile familii, prin căsătorii între rude care muncesc laolaltă, ca o singură forță. În felul acesta averea rămâne în familie, ne concentrăm puterea și ne alăturăm pământurile. Dar, privită cu ochi critici, privită cu ochi bănuitori, temători, treaba asta dă impresia că alcătuim o conjurație, o complot.

Îmi fuge imediat gândul la Geoffrey, care slujește ca băiat de casă în odăile reginei. Cel puțin loialitatea lui nu poate fi pusă la îndoială. Trebuie să fie în siguranță. Dacă Geoffrey este în siguranță, pot înfrunta orice.

— Nu a zis nimeni nimic despre Goffrey? întreb sec.

El clatină din cap.

— O să mă interogheze și pe mine? întreb.

Se întoarce ușor dinspre mine, într-o atitudine care degajă răceală.

— Da. Nu au încotro. Dacă e ceva în casă...

— Ce vrei să spui?

Sunt furibundă de frică.

— Nu știi! izbucnește el. Nu știi! De unde să știi eu? Eu nu iau aminte la profeții, și la preziceri, și la regi de mult dispăruți. Nu am uriași în arborele meu genealogic, ca Domniile Voastre, cei din Casa Neville. Nu am trei sori pe cer, ca Domniile Voastre, cei din Casa de York. Nu mă trag dintr-o zeiță a apei care iese dintr-un râu ca să se împreuneze cu muritorii! Când s-a întemeiat familia voastră, nimeni nu auzise de noi. Când unchii voștri stăteau pe tron, ai mei erau niște orășeni liniștiți. Nu știu ce ați fi putut păstra din vremurile acelea – un stindard sau un steag, un pomelnic sau o scrisoare. Orice dovadă a obârșiei voastre, orice indiciu al sângelui vostru regesc, orice profeție că tronul a fost al vostru cândva și că o să fie din nou. Dar orice aveți, milady, căutați-le și puneți-le pe foc. Nimic nu merită riscul de a le păstra.

*

Primul lucru pe care îl fac este să-i trimit un mesaj lui Geoffrey și să-i spun să plece de îndată la Bisham și să rămână acolo până când îi trimit vorbă, să nu vorbească cu nimeni și să nu primească